

La Masia del 'pop'

Diffícilment regalaríem, tots plegats, tantes lloances al pop-rock de Catalunya si, fa deu anys, dos joves de la Bisbal d'Empordà, Xavier Rieimbau i Marçal Lladó, de vint anys i escaig, no haguessin emprès amb dos altres malalts de la música, Jordi Pi i Ramon Ponsatí, l'aventura de crear una discogràfica en uns temps en què, als discos, qui més qui menys ja els hi veia els dies comptats. Afortunadament, però, entre les colles de melòmans del Baix Empordà hi havia qui no sabia tocar cap instrument i decidia saciar el cuquet que duia a dins amb una discogràfica que tenia per nom el d'una cançó dels Clash: Bankrobber.

El segell de Rieimbau, Lladó, Pi i Ponsatí, editor en aquest decenni de quaranta referències, entre les quals discos de Mazoni, Sanjosex, Guillamino, El Petit de Cal Eril, El Chico con la Espina en el Costado, Espaldamaceta i Le Petit Ramon, ha estat per al pop

català d'aquest mil·lenni el que Sub Pop va ser per al grunge a Seattle o Factory Records per al so de Madchester. El catalitzador de tota una escena. "A la Bisbal el món musical era molt petit –recorda Lladó–. En Jaume Pla [Mazoni] havia tingut un grup amb en Carles Sanjosé [Sanjosex] quan tenien catorze anys. En Rieimbau havia estat mànager de Holland Park [anterior grup de Pla, el primer a editar amb Bankrobber] i en Carles, per exemple, és cosí meu, amb la qual cosa em tenia sempre en els assajos. Tot va ser molt natural". La voluntat que Welcome to Holland Park i, poc més tard, el debut d'El Chico con la Espina en el Costado no patissin el destí incert de l'autoedició va portar els quatre emprenedors a crear, en un pis de l'Eixample de Barcelona i un capital de 400.000 pessetes, Bankrobber. "En Xavier venia del món del management, en Jordi tenia coneixements de com muntar una empresa, en Ramon controlava molt la part de la imatge i jo, treballant de periodista, havia adquirit coneixements de com promocionar un disc", diu Lladó.

Tot i la intenció de fer les coses a poc a poc i amb bona lletra ("cada cop que publiquem alguna cosa necessitem estar convençuts que estem exprimint al 100% les possibilitats que té aquell disc"), les coses a Bankrobber van transcórrer amb certa diligència. Pau Guillamet, Guillamino, músic d'electrònica i un altre personatge a cavall de La Bisbal i Barcelona, s'acabava d'incorporar a la família. Ben aviat, els japonesos demanaven poder editar els seus discos, el celebèrrim radiofonista britànic John Peel punxava la seva música a la BBC i Gilles Peterson, un altre pope del periodisme musical anglosaxó, advertia que Guillamino era algú a qui "realment calia vigilar". "Guillamino –recorda Lladó– feia una música que sortia dels paràmetres que teníem pensats per al segell, inicialment molt cenyits al pop, però ens va atrapar. Ens va donar llibertat i, a partir d'aleshores, ens vam veure capaços d'editar música de qualsevol mena."

L'entrada en escena de Guillamino, que amb concerts als EUA, Xile i el Japó es manté com l'exportador principal de Bankrobber al món, va anar acompanyada de la d'un arquitecte que feia temps que deixava tothom bocabadat amb les seves cançons: Sanjosex, que des del 2005 fins ara ha editat tres discos que han estat de gran utilitat per insuflar una nova dimensió al concepte de cançó d'autor als Països Catalans. "Aquells moments –explica Lladó–, van coincidir en un moment que els artistes començaven a cantar en la seva llengua materna, Guillamino en català, El Chico en castellà, i això va connectar amb la realitat més propera. Vam publicar un seguit d'obres que incorporaven un plus de sinceritat que aconseguia que molta gent girés les orelles cap a nosaltres."

Pla, que després d'un debut en anglès com a Mazoni (7 songs for a sleepless night, disc de culte de Bankrobber recentment reeditat en vinil) ha publicat uns quants clàssics immediats del pop-rock català actual (Eufòria 5 Esperança 0, Fins que la mort ens separi), juntament amb artistes procedents de l'indie que ho tenien quasi tot perdut –Mishima, Refree– i que amb el canvi idiomàtic van donar un nou i determinant impuls a les seves carreres, van obrir un nou cicle per al pop del país. Lladó: “Els culpables no som només nosaltres. Van sorgir festivals, hi va haver emissores de ràdio que van començar a apostar fort per això...”

Actualment, a Bankrobber, no hi ha dia que no arribi la proposta d'un músic per integrar-se al segell. Amb fitxatges com El Petit de Cal Eril i rescats de maleïts dels cercles underground barcelonins com Els Surfing Sirles i Le Petit Ramon, Bankrobber té un catàleg que resumeix el perquè la música moderna a Catalunya és tan variada i rica. “Els músics són els protagonistes, però oferir una bona visió externa pot arribar a ser molt important. Que un segell discogràfic faci el paper d'editor, ara mateix, és de les poques coses que dóna sentit a un segell discogràfic”. Ni la negativa, fa uns anys, d'editar uns aleshores desconeguts Manel ha rebaixat la volada d'un segell que, divendres, a la sala Apolo de Barcelona, celebrarà els deu anys amb la participació de tots els membres de la saga.

“El que passava a la Bisbal estic convençut que passa a moltíssims pobles de Catalunya –conclou Lladó–. Si ens hi fixéssim, ens trobaríem sorpreses molt agradables. Cal, això sí, fixar-s'hi.”

Publicat a:

-El Punt Avui. Edició Nacional 12-12-2011 Pàgina 40

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/484971-la-masia-del-pop.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss